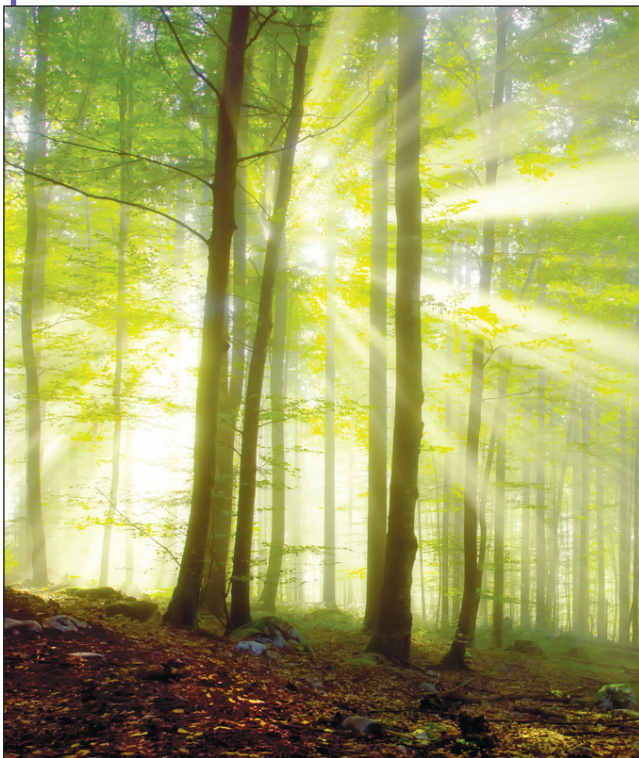

DIN LUMEA ANIMALELOR

O plimbare prin pădure

Adevărate iubiri cu aripi

– Cine merge acum, la începutul lui martie, în pădure, când primăvara nu se face încă simțită, la ce priveliști se poate aștepta?

– Pădurile sunt minunate în orice anotimp, însă primăvara, când natura se trezește din amorțeala iernii, sunt de-a dreptul magice. Întotdeauna am fost fascinat de momentul trezirii naturii la viață și, imediat ce începeau să apară semnele primăverii, nu aveam stare și porneam pe coclauri în căutarea lor. După atâta amorțeală, e o adevărată desfătare să descopăr primele flori și primii muguri, să ascult bucuria păsărilor și forfota insectelor și să văd cum au ieșit din iarnă animalele sălbatice. Cine merge în pădure acum și se uită atent în jur poate întâlni o mulțime de minunății. E momentul când păsările își fac cuiburi și se împerechează, când se întorc speciile migratoare, când ursoaica iese din bârlog cu puii fătați în iarnă, când cerbul își pierde coarnele de anul trecut, când caprele negre, ciutele și căprioarele își caută locurile unde să fete. De exemplu, primăvara este aproape singura peri-

oadă din an când ai ocazia să te apropii de cocoșul de munte, dacă te încumeți să urci dis-de-dimineață prin zăpezile pădurilor de rășinoase, de la limita golului alpin. În perioada de împerechere, numită rotit, are un tocănit distinct din cioc, foarte puternic, și un ritual de impresionare a găinușelor de care e atât de absorbit, încât te poți apropia de el, ceea ce e aproape imposibil în restul anului.

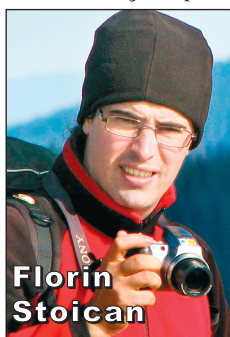
– Cu mici excepții, iarna din care ieșim a fost săracă-n zăpezi și cu temperaturi ridicate. Animalele au fost afectate?

– Practic, putem spune că iarna asta a durat numai vreo două săptămâni. Pe termen scurt, animalele au dus-o bine, anul trecut a fost cu ploi și căldură suficientă și cu o toamnă lungă și blândă. A fost unul dintre cei mai buni ani pentru fructificația speciilor forestiere, ceea ce înseamnă că păsările, ierbivorele și

În primele zile ale lui martie, pe măsură ce temperaturile cresc și razele soarelui sunt tot mai blânde, pădurea se animă. Pământul se îmbibă cu apa din zăpada topită. Copacii încep să pompeze seva înspre ramuri și circuitele clorofilei se reiau. Semnele redeșteptării sunt peste tot: frunze, flori și lăstari noi. Cerbii și căprioarele, după ce toată iarna s-au hrănit cu resturi vegetale, au la dispoziție hrană proaspătă și profită de ea din belșug. Marii somnoroși ai pădurii, urșii, se trezesc din hibernare și respiră fericiți aerul îmbălsămat de soare și miremele pământului reavăn. Păsările își schimbă cântecul. Glasul lor își pierde nostalgia și aerul meditativ și devine o chemare frenetică la fericire. Lupii își încep ritualurile de nuntă. Din

pământ apar insectele. Miracolul vieții își rescrie povestea de la început...

Despre magia venirii primăverii în pădurile noastre am vorbit cu domnul **Florin Stoican**, consilier științific al Parcului Național Buila-Vânturarița, din județul Vâlcea.

Florin Stoican

Se mai găsesc și ghinde prin covorul de flori...

Primăvara vin pe lume puii căprioarelor

omnivorele s-au putut bucura îndelung de suficiența hrană oferită de pădure, de la jir și ghindă, până la scorușe, coarne, ciuperci și altele. Iar pe seama lor, au dus-o bine și carnivorele. Pe termen lung, e greu

de spus cum o să fie, dar cert este faptul că dezechilibrul acestor climatice le afectează și lor ciclurile normale.

– **Fără ger și zăpadă, urșii mai hibernează?**

– Dacă vorbim de urși, ei nu hibernează așa cum toată lumea crede, ci doar își caută adăpost pentru iernat și intră într-o amorteală pe perioada cu zăpadă și ger mai serioase. Dar dacă

afară e mai cald, chiar zăpadă fiind, și poate să-și găsească hrană, ursul iese din bârlog și în mijlocul iernii. De hibernat, în adevăratul sens al cuvântului, la noi hibernează bursucul, pârșul, lilieciul și alte specii. Ursoaicele care și-au crescut puii până la vârsta de doi ani intră în bârlog, după împerechere, și fată prin ianuarie-martie, iar la primele semne de primăvară, puii fac pentru prima dată cunoștință cu lumea de afară.

– **Spuneți-ne o poveste în care personaje să fie animalele din rezervația Buila-Vânturarița (lângă Râmnicu-Vâlcea), parcul natural de care vă ocupați.**

– Toate întâlnirile cu vietățile pădurii sunt o poveste în sine și e o adevărată bucurie să găsești și să vezi sau doar să auzi un animal pe care ai pornit să-l cauți sau pe care-l întâlnești din întâmplare. De fiecare dată când văd pe stâncile cenușii

fâlfâitul roșu al fluturașului de stâncă (n.r. – o pasăre rară), tresar de bucurie, la fel ca atunci când, după ploaie, găsesc salamandre prin frunze sau, pe arșiță, când văd gușteri și șopârle încălzindu-se la

soare. Nu mai spun de întâlnirea de gradul trei cu caprele negre. Mi-aduc aminte însă de o întâmplare extraordinară, de o scenă pe care mai mult am auzit-o, decât am văzut-o. Era la amurg, așteptam într-o poiană, când m-am tre-

zit spectatorul unei secvențe de film documentar: dinspre pădurea de partea cealaltă a poienii, un pic mai sus de mine, a apărut o căprioară pas-

când liniștită, fără să mă simtă. Am urmărit-o 2-3 minute, până a ajuns la marginea opusă și am văzut-o intrând din nou în pădure, cam la 20 de metri mai sus de locul unde mă aflam. Și când tocmai voiam să mă ridic din iarbă, bucurios de întâlnire, în pădurea unde a intrat a început o

adevărată tevatură: trosnituri și bufnituri de crengi rupte, foșnete de frunze, horcăitul de moarte al animalului și mieunatul inconfundabil al râsului, vinovat de dezastru. Am rămas înmărmurit, cu inima bătându-mi puternic, apoi am ascultat la fel de împietrit mârâitul prădătorului și gemetele căprioarei care se stingea încet, urmate de zgomotele târâului prăzii. Astfel de scene sunt obișnuite în pădure, deseori le-am întâlnit urmele, dar în direct n-am trăit niciodată așa ceva. Am rămas foarte impresionat.

FLORENȚA OPRÎȘAN

Fluturașul de stâncă

Porcușorul mistret adulmecă aerul de primăvară

Ursoaica scoate puii din bârlog pentru prima dată

Nunta broaștelor

Nici nu apucă bine să se încălzească puțin, și în bălțile formate prin topirea zăpezilor, începe marea nuntă colectivă a broaștelor, care umplu lumea pădurii de orăcăitul lor fericit. Ce sărbătoare! Broaștele roșii, cele de munte, de mlaștină și cele de pădure sunt primele care vin în bălți. Dintre acestea, cele mai spectaculoase și mai rare, întâlnite insular în jumătatea de nord a țării, sunt broaștele de mlaștină. Masculii sunt colorați în albastru, nefiresc pentru o broască de la noi. Apoi vin broaștele râioase care, fie brune, fie verzi, mie îmi sunt la fel de dragi. Două săptămâni, cât ține nuntitul, bălțile sunt ocupate de ele.

După care pleacă înapoi, în păduri, iar în locul lor vin broaștele verzi și izvoarașii, care-și petrec mai tot timpul anului bălăcindu-se. În unele bălți, veți avea ocazia să vedeți brotăcei, iar dacă n-o să-i vedeți, o să le auziți, cu siguranță, cântecele de nuntă.

Mulțor oameni le e silă de broaște, mai ales de cele râioase, nu prea plătute la înfățișare, ba chiar asociate cu vrăjile și magia neagră.

De fapt, broasca râioasă care-ți intră în grădină sau vine până lângă ușa casei tale, atrasă de becul uitat aprins, face același lucru ca rândunica. Mănâncă popoare întregi de insecte, cum sunt țânțarii și ploșnițele, dar și melcii fără cochilie, care în număr mare ne devorează grădinile. De ce atunci să ne uităm cu drag la rândunică și să urâm broaștele?

Să sperăm că după iarna asta us-

cată și caldă nu se va năpusti peste lume vreun ger nebun, care să transforme nunțile broaștelor în prăpăd. Și să sperăm că ploile de primăvară vor aduce destulă apă, pentru ca bălțile să nu sece până când mormolocii broaștelor se vor metamorfoza în broscuțe pregătite să trăiască printre noi, pe uscat.

CĂLIN HODOR